بگو: خداوندا، مرا با حلالت از حرامت کفایت کن (بی‌نیاز ساز)، و با فضل خود از غیر خودت بی‌نیاز گردان

از علی رضی‌الله‌عنه روایت است که بردهٔ مُکاتَبی نزد او آمد و گفت: من از [پرداختِ مال] مکاتبهٔ خود عاجز شده‌ام، پس مرا یاری کن. علی گفت: آیا کلماتی را به تو نیاموزم که رسول خدا صلی‌الله‌علیه‌وسلم به من آموختند، [که] اگر به اندازهٔ کوه «صِیر» بدهی داشته باشی، خداوند آن را از جانب تو ادا می‌کند؟ گفت: «قُلْ: اللَّهُمَّ اكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ، وَأَغْنِنِي بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ». یعنی: «بگو: خداوندا، مرا با حلالت از حرامت کفایت کن (بی‌نیاز ساز)، و با فضل خود از غیر خودت بی‌نیاز گردان».

[حسن است] [به روایت ترمذی]

مردی برده که با صاحبش قرارداد بسته بود تا با پرداخت مبلغی، خود را بخرد و آزاد شود (مکاتَب)، در حالی که مالی نداشت، نزد امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب رضی‌الله‌عنه آمد و گفت: همانا من از پرداخت آنچه بر عهده دارم، عاجز شده‌ام، پس مرا با مال یا با آموزش و ارشاد بر ادای آن یاری کن. امیرالمؤمنین به او گفت: آیا کلماتی را به تو نیاموزم که رسول خدا صلی‌الله‌علیه‌وسلم به من آموختند، [که] اگر بدهی‌ای به اندازهٔ کوهی به نام «صیر» متعلق به قبیلهٔ طیٔ داشته باشی، خداوند آن را از جانب تو به صاحب حق ادا می‌کند و تو را از خواریِ آن نجات می‌دهد؟ گفت: بگو: «اللَّهُمَّ اكْفِنِي» (خداوندا مرا کفایت کن) و بازدار و دور کن «بِحَلَالِكَ» (با حلالت)، در حالی که با آن بی‌نیاز شوم «عَنْ حَرَامِكَ» (از حرامت). «وَأَغْنِنِي» (و مرا بی‌نیاز گردان) و کفایت کن «بِفَضْلِكَ» (با فضل) و بخششت «عَمَّنْ سِوَاكَ» (از غیر خودت) از مخلوقات.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5884